

BEMUTATJUK ESZTERLE LÁSZLÓT

Festett világ

Édesanyja szó szerint beleszületett a közigazgatásba; a Fő utca 179., a mai polgármesteri hivatal egyik helyiségében, a mostani műszaki osztály helyén látta meg a napvilágot. Mert hogy az ő szülei már akkor a közt szolgálták. Édesapja nem más volt, mint az akkori kisbíró, itt volt az ő szolgálati lakásuk.

Így szinte természetes volt, hogy lányuk is folytassa a családi hagyományt; mostani írásunk „bősének” édesanyja át is vette a stafétát, igaz, az ő pályafutása már a táncrendszerre esett.

Eszterle László, bár szakmája szerint kvietált szobafestő-mázoló, génjeiben hordozza a felmenők köz iránti elkötelezettségét, világ életében mindig ott volt, ahol tenni lehetett valamit a falujáért, és nem csak ott volt, hanem tett is, ahogyan erejéből futotta.

Pedig nem könnyű sors az övé.

Édesapja megjárta az orosz frontot a második világháborúban, és kilencévi fogás után tért vissza szülőfalujába. Még a kilencvenes évek elején is állt a lángossütőde, a mostani Tempó Üzletház sarkán, igaz, addigra már nem ő állt a forró olajos üst fölött, ahol évtizedeken keresztül mérte a harapnivalót a budakeszieknek és a kirándulóknak.

A szülők közben elváltak, a kis László élete pedig úgy alakult, hogy hétévesen el kellett szakadnia a családjától, a vácdukai nevelőotthonba került, ott járta ki az általános iskolát. Bár minden vágya ez volt, csak ezt követően térhetett vissza az anyai házba, az Erdő utcába, de addigra már pályaválasztás előtt álló fiatalemberré cseperedett. Úgy döntött, a szobafestő-mázoló szakmát választja. Máig csak a meghatottság hangján tud szólni mesteréről, *Lendvai Endréről*.

– *Miért pont ezt a szakmát választotta?* – kérdezem.

– Még nyolcadikba jártam Vácdukán, amikor az osztályfőnököm mondta, na, gyerekek, ki milyen szakmát akar tanulni? Három közül választhattam: karosszerialakatos, szakács és szobafestő-mázoló. Karosszerialakatos nem akartam lenni, örülök, hogy nem azt választottam, mert a vasnak még az érintését is utálom, így lettem festő.

– *Azt értem, hogy a lakatosszakmához miért nem fűlt a foga, de főzni, úgy tudom, szeret, no meg tud is.*

– Így igaz, de valahogy akkor ehhez éreztem több kedvet. Nem is bántam meg,

mert Endre bácsi nagyon jó mesterem volt, aranyember. 70-ben szabadultam nála, utána beiratkoztam az esti gimnáziumba, azt is elvégeztem, munka mellett. Első munkahelyem Budapesten, a II. kerületi IKV-nál volt, öt évig dolgoztam ott, amikor elhatároztam, végleg haza akarok jönni a szülőfalumba. Ennyivel a hátam mögött már kiválhattam az ipart, és megkezdtem működésemet itthon mint önálló budakeszi kisiparos. Azóta itt élek, nem is vágyom máshova, kötéllel sem lehetne engem innen elrángítani, meghalni is itt akarok.

– *Milyen volt akkoriban, a hetvenes években iparosnak lenni Budakeszin?*

– Szuper. Szuper – ismétli meg a jelzöt a nagyobb nyomaték kedvéért. – Akkoriban *Németh Pista bácsi* volt itt az ipartestület, a KIOSZ helyi szervezetének az elnöke, körülötte egy kitűnő csapat alakult. Összetartozás volt bennünk, jó barátságban voltunk egymással, egy igazi közösséget alkottunk. Olyan emberek voltak akkoriban a csapatban, hogy csak néhány nevet említek, mint például *Bernáth Béla* vagy *Huber Lenci*. Az ifjúsági bizottság elnöke pedig *Farkas Gyula* volt. És még valamiről, azaz: valakiről ne feledkezzünk meg: mondjon róla bárki bármit, de tény, *Bobáj*, az akkori tanácselnök csak budakeszi iparossal dolgoztatott. Volt is munkája minden iparosnak bőven! Húsz éven át, lényegében a rendszerváltásig, minden közintézményt, legyen az tanácsháza, iskola, óvoda stb., én festettem. De legbüszkébb mégis arra vagyok, hogy számtalan egyszerű budakeszi ember lakását én varázsolhattam újjá, és sose kellett szégyenkezniem a munkámért, amit végeztem. Jó érzés volt mindig látni, hogy az embert megbecsülik.

– *Önt arról is ismerik, hogy mindig ott mozgott a közéletben. És ha éppen egy csorba lépcsőt kell megjavítani a művelődési házban, ma is hamar megtalálják az „Eszterlét”*

– Egy időben vezetőségi tag voltam a KIOSZ helyi szervezetében, de tagja vagyok máig a Szépítő Egyesületnek. Többször indultam a rendszerváltás után az

önkormányzati képviselő-választáson, pár szavazat híján, de mindig lemaradtam. És valóban, mindig szívesen végeztem munkát a közösségért. Édesanyám néha kérdezi is, minek csinálod, semmi hasznod belőle, de én erre mindig azt válaszolom, azért, mert itt élek. Mert szeretek másokért tenni, dolgozni.

– *Hogyan alakult az utóbbi években a sorsa?*

– Már pár éve, hogy az ipart visszaadtam, azóta idős édesanyámat gondozom, ápolom. És ha jut rá időm, energiám, keresek magamnak elfoglaltságot, amivel a város javára lehetek.

– *Pár napja múlt ötvenöt éves, a születésnapja majdnem egybeesett a Családi Nappal; idén nem láttam, hogy főzött volna, a korábbi években pedig mindig indult a csapatával a főzőversenyen.*

– Megbántottak, megbántódtam, nem indultam. De majd elmúlik, új csapatot szervezek, jövőre talán megint ott leszek.

– *Egyébként mi a kedvenc étele?*

– A libamáj. Bár az az igazság, még sose ettem. Szoktam is mondogatni a barátomnak, egyszer azért csak ki kellene próbálni, milyen is az.

– *Jó ideje beszélgetünk, látom, hogy valami bántja. Nem akar róla beszélni?*

– Talán annyi, amióta bejött ez az új, ez a pénzes világ, ahol csak az számít, mennyi van a zsebedben, kevésbé találok a helyem.

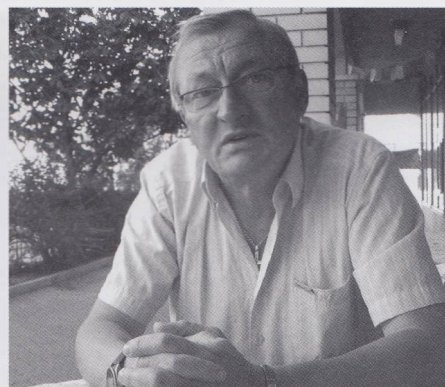
– *Az aranyhal nem én vagyok, ezért csak azt kérdezném, ha lehetne egy kívánsága, mi lenne az?*

Nem sokat gondolkodik a válaszon:

– Az, hogy édesanyám éljen minél tovább egészségben. – Majd némi gondolkodás után megkérdi: Ráadást nem kérhetnek?

– *Nem bánom, kérjen.*

– Az pedig az lenne, hogy én végig mellette lehessek. *Zoborai STB*

Ő már az Erdő utcában született